

Jacqueline Wilsonová

ilustroval Nick Sharratt

KATY

Může člověk létat...
i když nemůže chodit?

KATY

Jacqueline Wilsonová

ilustroval Nick Sharratt

KATY

Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Text copyright © 2015 by Jacqueline Wilson
Illustrations copyright © 2015 by Nick Sharratt
All rights reserved.

Z anglického originálu *Katy*
(Published by Puffin Books, Great Britain, 2015)
přeložila © 2016 Daniela Feltová
Redakce textu: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-474-4 (pdf)

Věnováno úžasné Nickie Miles-Windinové

*A k tomu velké díky Jonathanu Pollockovi
a Elizabeth a Marině*

1

Jsem Katy Carrová. Jsem nejstarší. Když jsem byla úplně malinká, dostala jsem k Vánocům červené autíčko. Ne nějaké malinké. Velké šlapací auto, do kterého jsem si mohla vlézt. Jezdila jsem v něm po zahradě a po parku a doprovázela v něm mámu po ulici a na nákupy. A celou cestu jsem šlapala a vykřikovala: „Jsem Katy Carrová, jsem Katy Carrová!“

Máma tušila, že se mi to auto bude líbit. Věděla, že nejsem taková ta holčičí holka. Nekupovala mi panenky a neoblékala mě do růžových šatiček. Nosila jsem červené lacláče, červený kabátek a červené holínky. Ve své krabičce s věcmi na památku mám fotky, kde jsem v tomhle červeném oblečení. Na mé nejoblíbenější fotce jedu v tom autě a máma běží vedle mě. Má na sobě tričko a džíny a je bosa. Vlasy má stažené do ohonu a vypadá spíš jako moje starší sestra než jako máma.

Clover je na té fotce taky. To je moje mladší sestra. Tenkrát byla takové odrostlejší mimino. Sedí na malé houpačce a tlusté nožičky jí visí dolů. Vypadá na té fotce jako sladký

bonbonek s těmi svými růžovými tvářičkami a roztomilými blondatými lokýnkami. Vlastně se od té doby moc nezměnila.

Táta na té fotce není. Nejspíš to byl on, kdo to fotil.

Na ten den si živě pamatuji. Závodily jsme s mámou, kdo je rychlejší. Myslím, že mě nechala vyhrát. Pak mě posadila na jednu z těch velkých houpaček a pořádně do mě strčila. Vzpomínám si, jak jsem zaklonila hlavu a cítila nádhernou závrať, jako kdybych opravdu letěla. Smála jsem se a smála a létala výš a výš.

Pak jsme si šli všichni do stánku koupit zmrzlinu. Já jsem si s tou svou pokecala tričko, ale máma se jen smála a říkala, že jsem čunče.

Clover tvrdí, že si na ten den taky pamatuje, ale myslím si, že to není pravda. Někdy si vymýšlí všechno možné, co máma dělala a říkala, ale ve skutečnosti to tak nebylo. Clover si dokáže navymýšlet spoustu lží, když chce.

Táta nevidí Clover tak, jak ji vidím já. Myslí si, že je to sladká roztomilá holčička. Stačí, když na něj zamrká těma svýma velkýma modrýma očima, a on úplně roztaje. Funguje jí to i na učitele ve škole. Málokdy se dostane do maléru, přestože je skoro stejně zlobivá jako já.

Mně to ale nevadí. Mám Clover moc ráda. Vždycky chápala, že jsem nejstarší, tak musím být kápo. Nejsem zlá, jenom jsem prostě největší. Myslím, že bych byla největší, i kdybych byla nejmladší. Jsem hodně vysoká. Ne jen tak normálně vysoká, ale opravdu hodně, hodně vysoká. A k tomu jsem ještě hubená, ať se cpu, jak chci, takže jsem taková tyč.

Izzie jednou dostala šílený nápad, že by ze mě mohla být modelka. Div jsem se nepotrhalo smíchy. Smál se tomu i táta, ale nemyslel to nijak zle. Izzie to stejně nejspíš nemyslela vážně. Nejsem ani trochu hezká. Navíc jsem hrozně nepořádná, v jednom kuse něco rozlívám, každou chvíli si roztrhám džíny a vlasy se mi z culíku uvolňují. Jsem pravým opakem půvabné dívky – děsně nemotorná a pořád o něco zakopávám. A k tomu si nerada oblékám hezké věci a nenávidím focení. To by ze mě spíš mohl být neurochirurg nebo kosmonaut než modelka.

Izzie se mi tím zřejmě snažila vlichotit. Z toho mi vždycky naskočí pupínky. Daleko líp snáším to její věčné sekýrování a stěžování. Víím, že hluboko uvnitř mě ve skutečnosti *nemá* ráda. Je mi to fuk. Já zas nemám ráda *ji*. Proč bych taky měla? Je to přece moje macecha.

Izzie je *taaak* jiná než moje máma. Se vším hrozně nadělá a je vybíravá a protivná. V životě byste si ji nedokázali představit, jak závodí se svým dítětem, jak se válí smíchy nebo jak dělá hlouposti. Je vždycky dokonale namalovaná a pořád vypadá, jako by právě vyšla od kadeřníka. Pokud si vezme džíny, jsou pečlivě vyžehlené, a tenisky má sněhobílé. Nikdy nepochopím, proč si ji táta vybral jako svou druhou ženu. Vlastně jsem se ho na to jednou zeptala.

„Proč sis vzal Izzie, tati?“

Clover se zatvářila zděšeně a já jsem taky dostala strach, že se táta rozzlobí nebo bude smutný. Ale on si nás posadil vedle sebe na pohovku, každou z jedné strany, a řekl nám tiše: „Vzal jsem si Izzie, protože ji miluju.“

Potom byl chvilku zticha. Clover vypadala, že by se mohla rozbrečet. Všichni jsme mámu tak milovali. Byla to ta nejhorší věc na světě, když onemocněla a umřela. Táta je vynikající lékař, ale ani on ji nedokázal zachránit.

„Nemiluju Izzie tak, jak jsem miloval mámu,“ pokračoval táta potichu, protože Izzie byla v kuchyni a on nechtěl, aby to slyšela. To se mi na tátovi líbí. Vždycky nám říká naprostou pravdu. „Miluju Izzie jinak, protože je hodná a starostlivá a k tomu je kreativní.“

Pohrdavě jsem si odfrkla. Izzie navrhuje módní kabelky – to je toho! To u mě není nic kreativního.

„A chtěl jsem, aby mi někdo pomohl postarat se o vás dvě,“ dodal táta.

„My jsme se o sebe dokázali postarat sami – ty, já a Clover,“ namítla jsem. „A teď máme na krku ještě tu malou ubrečenou Elsie – a k tomu Izzie.“

„Přestaň bejt tak *zlá*, Katy,“ řekl táta a tentokrát už *byl* rozložený.

Nemůžu za to, co si myslím. Táta nám vždycky říkal, že

máme být pravdomluvné, a je naprostá pravda, že Elsie je urvaný spratek.

Elsie je Izziina dcera z prvního manželství, ale se svým tátou se nevidá. Jen otravuje toho mého. Teď je jí devět, té zvláštní ukňourané holčičce. Ofina jí dosahuje až k velkým hnědým očím, takže mi připadá, jako by z oka vypadla dlouhosrsté čivavě – a taky tak ňafe.

„Nechápu, jak můžeš bejt tak protivná na chudinku malou Elsie,“ říkal táta pořád dokola. On nechápe, jak je hrozné muset ji vždycky přibrat do všech našich her. Ze začátku jsme jí to nabízely samy, vážně. Tenkrát jsme si hrály takové ty holčičí hry – na princezny, na zpěvačky, na dětský domov a tak. Všechny jsem si je vymýšlela a stačilo říct jen pár slov a Clover to okamžitě pochopila. Třeba: „Dneska jsme květinový princezny a já jsem princezna Růženka a ty jsi princezna Jiřinka.“ Nebo: „Založily jsme holčičí kapelu Popcorn a já jsem zpěvačka.“ Nebo: „Strčili nás do děcáku a my tady teď budeme pěkně zlobit,“ – a Clover se usmála, přikývla a začaly jsme si hrát. Hned mi řekla, co má na sobě jako princezna Jiřinka, nebo začala bušit do kytary jako kytaristka kapely Popcorn nebo se pustila do vymýšlení bitvy s jídlem v děcáku. Kdežto Elsie na nás vždycky zůstala koukat s pootevřenou pusou, totálně neschopná zapojit se do hry. Čekala, že najednou na sobě budeme mít oblečení jako z Disneyovek, nebo řekla, že kapelu Popcorn nezná, nebo kňourala, že nechce bydlet v děcáku, že chce zůstat u své mámy.

To nás vždycky trochu otrávil a ona hned běžela žalovat mámě. Sledovaly jsme ji, jak si vylezla Izzie na klín a přitiskla se k ní jako malá opička, kdežto my jsme si teď *nemohly* vylézt mámě na klín. To nám samozřejmě moc neusnadňovalo mít ji rády.

Teď už tyhle trapné dětské hry dávno nehrajeme. Když nás nikdo nevidí ani neslyší, občas si ještě nějakou podobnou hru dáme, ale bývají daleko složitější a témata jsou dospělejší. Vymyslely jsme si svůj vlastní seriál *Ulice*, kde jsme vystřídaly nejruznější role jako majitelky hospody nebo prodavačky ve stánkách, které prožívají nejrůznější milostné romány. Někdy jsme

zase byly inspektorka Katy Carrová a spolehlivá seržantka Clover řešící složité zločiny, ale jindy jsme se snadno dokázaly proměnit v chladnokrevné masové vražedkyně sledující svou oběť. Taky jsme hrály ve spoustě mých vlastních hororů a potýkaly se s různými slizy a vetřelci a prehistorickými monstry.

Do takových her jsme Elsie nezapojovaly. Párkrát jsme to totiž zkusily a ona to brala příliš vážně a potom z toho měla noční můry. Takže jsme ji z toho vypustily, ale jen pro její vlastní dobro. Jenže ona to nechápala. Chodila pak žalovat tátovi a Izzie, že si s ní nechceme hrát.

„My na ni nechceme být zlé. Tohle jsou prostě naše soukromý hry,“ vysvětlovala jsem tátovi.

„A Caroline si s váma *může* hrát,“ vyčetl mi táta.

Caroline je naše sousedka. A je to taky moje nejlepší kamarádka. Clover je zase její druhá nejlepší kamarádka. Známe se už od miminek. Neříkáme jí Caroline. Ve skutečnosti se jmenuje Caroline Charlotte, a tak si v jedné z našich detektivek začala říkat C. C. a to jméno už jí zůstalo. Dneska to píše „Cecy“ a všichni jí tak říkají, dokonce i ve škole.

Jasně že Cecy s námi hrát může. Je totiž na tyhle hry dobrá. Sama vymyslela úplně novou hru na celebrity. My s Clover se v celebritách moc nevyznáme, protože táta drby o slavných lidech nesnáší a dává pozor na to, co sledujeme v televizi, ani nám nedovolí číst některé časopisy. Izzie předstírá, že s tím taky nesouhlasí, ale my moc dobře víme, že když jde ke kadeř-Sníkovi (což je docela často, protože její blond vlasy vyžadují spoustu péče), okamžitě zaboří nos do prvního bulvárního časopisu, na který tam narazí.

Cecy nás tedy o těch drbech informuje a všechno nám to předvádí a pak si na ty hvězdy hrajeme spolu a vymýšlíme všelijaké bláznivé svatby a milostné románky a máme spolu děti a vždycky to končí tak, že se válíme po zemi smíchy. Pak nás vidí Elsie a myslí si, že se smějeme *jí*.

Dřív bylo docela těžké sejít se na nějakém tajném místě, aby tam za námi Elsie nepřišla, ale teď je to snadné jak facka. Cecy i já jsme k jedenáctým narozeninám dostaly mobilní telefony. Cecy má chytrý mobil. Ten můj je staromódní, levný

a hodně hloupý, ale snažím se dělat, že mi to nevadí. Víím, že nemáme moc peněz, když jsme teď taková velká rodina, a táta má ještě k tomu dost zvláštní přístup ke kupování dárků dětem. Není lakomý, jen si bohužel myslí, že děti by se neměly rozmazlovat. No nic, aspoň že můžu posílat esemesky, takže si s Cecy můžeme tajně naplánovat, kde se sejdeme. Rychle to vždycky ukážu Clover a pak nenápadně zmizíme.

Což Elsie děsně vytáčí. Pořád se snaží mi mobil ze školního batohu ukrást a kouknout se na zprávy. Myslí si, že si o ní píšeme kdovíjaké pomluvy. Párkrát kvůli tomu brečela a já jsem si pak připadala opravdu hnusná. Nemám Elsie ráda a ani nevím, proč bych měla, když je to jen moje nevlastní sestra – ale je fakt hrozné, když je opravdu smutná. Možná má táta pravdu a já na ni *jsem* zlá.

Někdy se v noci vzbudím a už nemůžu usnout a to si pak říkám, že se budu snažit být na ni extra hodná. Budu se o ni zajímat a povzbuzovat ji a možná vymyslím nějakou hru jen pro ni. Víím, že by se jí to líbilo. Pak bych se cítila dobře a táta by měl ze mě radost. Všechno se to zdá být tak jednoduché. Jenže ráno Elsie začne s tím svým protivným kňouráním kvůli ničemu a mě to rozčílí a rozhodnu se, že na ni vlastně *nebudu* hodná.

To ovšem neznamená, že nejsem hodná na někoho z ostatních sourozenců. Jsem jim všem opravdu dobrou starší sestrou. Říkají to dokonce i táta s Izzie. Mají totiž ještě další tři děti. Mám ráda Dorryho a Jonnie i malého Phila, ale doufám, že už žádné další děti mít nebudou. Šest dětí je až až. Když cestujeme, jezďíme minivanem, a i tak už je v něm tlačence. Kdyby se táta s Izzie dál rozmnožovali, budeme za chvíli potřebovat autobus.

Dorry a Jonnie jsou šestiletá dvojčata, ale jsou naprosto odlišní ve všem, co si dokážete představit. Dorry není holčička, je to baculatý chlapeček s odstávajícíma ušima, hodně vážný a upřímný. Táta s Izzie se snaží nedávat to moc najevo, ale mají obavy, že je až *moc* baculatý. Izzie se ze všech sil snaží cpát ho jablíčky a proužky mrkve, zatímco on prahne jen po bonbonech a brambůrkách a čokoládě a buchtách. Správně by si neměl ani přidávat, ale tajně dojídá po Jonnie. Jí je to jedno. Ano, Jonnie je dívka, i když je tak odvážná a smělá jako kterýkoli kluk a její

vystouplá kolena jsou věčně odřená a samá jizva, protože v jednom kuse provádí riskantní kousky na kole a často havaruje.

Zato Dorry už žádné kousky na kole ani nezkouší, protože ví, že je nemožný. Snažím se vzpomenout si na něco, v čem je dobrý, ten náš legrační malý rozumbrada. Ani ve snu by mě nenapadlo se mu posmívat, ale vím, že ve škole ho trochu šikají. Ve skutečnosti se jmenuje Dorian, což mu samozřejmě moc nepomáhá. Za to může Izzie. Někteří spolužáci mu říkají holčičím jménem Doreen. Jonnie to dopaluje a pak pro ně vymýšlí nadávky. Jonnie je Johanna a píše se opravdu s „h“ jako v těch sto let starých románech. I tohle jméno vybírala Izzie. To je prostě typické.

A pak je tu malý Phil, kterému jsou teprve tři. Na kluka je neuvěřitelně hezký: má velké modré oči, jemné světlé vlnité vlasy a drobný obličejík. Jeho smích je roztomilý a legrační. Často se snažím ho rozesmát. Je to tak snadné. Stačí na něj vybafnout, udělat stojku na hlavě nebo se směšně zašklebit, a on se rozřehtá na celé kolo.

Aspoň že on má jednoduché a obyčejné jméno – Philip. I když jeho druhé jméno je praštěné – Pirrip. Pojmenovali ho tak po hlavním hrdinovi jedné knihy od Charlese Dickense, *Nadějně vyhlídky*. Tomu klukovi se v knize říká krátce Pip a táta s Izzie tak Philipovi taky někdy říkají. Táta hrozně rád nahlas předčítá. S mrňaty si vždycky večer před spaním čtou z obrázkových knížek, a zatímco je pak Izzie ukládá, předčítá pro změnu mně a Clover. Vlastně i Elsie, jenže ta se pořád vrtí a zívá, protože je na to ještě malá. Táta nám totiž čte z klasiky, takže byste si mohli myslet, že se i my vrtíme a zíváme, ale táta předčítá moc pěkně. Střídá hlasy podle postav a nudně pasáže přeskakuje. Všechno to skvěle dramatizuje a rozhazuje při tom rukama, takže občas zapomene, že drží svou večerní sklenku vína a vylije si ji na kalhoty.

Tak to jsme my. Celá naše rodina. Táta, Izzie, já, Clover, Elsie, Dorry, Jonnie a Phil. Ještě máme domácí mazlíčky: Sally, klidnou starou kočku, která člověku sedí na klíně a přede, aby ho potěšila, když se cítí mizerně, a malého teriéra Tylera. Tyler je drobek, ale myslí si o sobě, že je velký jako

německý ovčák. Když jsme ho dostaly, chodily jsme s ním s Clover na cvičiště. Usmyslela jsem si totiž, že ho naučím spoustu kousků. V hlavě už jsem měla připravené naše společné vystoupení. Říkala jsem si, že s tím určitě vyhraje v soutěži *Británie má talent*, ale Tyler na to měl jiný názor. Nechtěl se učit žádné kousky, chtěl si jen hrát s ostatními psy. A navíc pořád čural na podlahu, což bylo fakt trapné. Musela jsem se svých plánů na vítězství v *Talentu* vzdát.

Nevidí, můžu vymyslet nějakou jinou zajímavou novinku. Napadlo mě, že bych mohla být zpěvačkou jako moje jmenovkyně Katy Perry, ale když mě Clover nahrála a já si to pak poslechla, došlo mi, že zpívám dost falešně. Potom jsem dostala nápad, že bych mohla být tanečnicí a tančit takové ty hodně moderní a gymnastické tance. Zkusila jsem si s Cecy a Clover vymyslet a nacvičit sestavu. Elsie se chtěla přidat, tak jsme ji přibraly, ale pletla pořád pravou a levou nohu, takže jsme ji nakonec zase musely vypustit. Ani Clover to moc dobře nešlo. Zato Cecy to šlo skvěle. Daleko líp než mně. Takže jí možná ten svůj nápad s tanečním vystoupením přenechám.

V budoucnu chci rozhodně dělat něco mimořádného a vzrušujícího. Jsem docela sportovní typ a zvlášť dobře mi jde košíková, protože je pro mě snadné strefit se míčem do koše, když jsem tak velká. Zato běhání mě moc nebaví. Ty moje dlouhé hubené nohy jsou totiž trochu nešikovné. Možná si budu muset pár let počkat, až budu moct řídit opravdické auto, a pak se ze mě stane skvělá závodnice, rychlá a odvážná. Nebo možná napíšu sedm skvělých kouzelnických knih jako J. K. Rowlingová, protože si umím tak dobře vymýšlet příběhy. Potom budu bohatá a koupím si někde zámek a Cecy a všichni moji sourozenci tam budou moct bydlet se mnou. Budu mít jednu nebo dvě milé a veselé služky, kterým budu tak dobře platit, že jim nebude vadit dělat všechny ty otravné domácí práce. Budou dávat nádobí do myčky a pak ho uklízet a ještě třídít odpadky do správných košů a uklízet všechny pokoje – prostě dělat ty šíleně nudné úkoly, které po mně Izzie pořád vyžaduje. Zkrátka budu jednoho dne slavná, ať už to bude v čemkoli – to si dobře zapamatujte.

2

V sobotu v poledne jsme se všechny sešly na střeše garáže. Vlastně jen já, Clover a Elsie. Táta nedovolí mrňatům lézt na žebřík, takže ta musela zůstat dole. Elsie ve skutečnosti nahoru taky nesmí, ale tolik chce být s námi, že jeho zákaz ignoruje. Garáž je nízká a žebřík je připevněný ke zdi, a tak je to opravdu docela bezpečné. Nebo skoro. Střecha před léty začala protékat, tak ji táta nechal opravit. Ti chlapi vytáhli žebřík nahoru a zapomněli ho vrátit zpátky. Od té doby střecha znovu zarostla zeleným mechem, takže je měkká a příjemná jako zelený koberec.

Ráda na ní sedím s nohama visícíma dolů a koukám na sousední zahradu. Nemyslím tu u domu číslo čtyři, kde bydlí Cecy. Myslím tu na druhé straně, u osmičky – u toho smutného domu. Tam, co bydlí stará paní Burtonová. Aspoň myslím, že tam ještě bydlí. Nikdo už ji neviděl celá léta.

Když ještě žil pan Burton, byla to úplně obyčejná stará paní. Po tom, co máma umřela, pozvali párkrát mě a Clover na návštěvu. Moc se nám u nich nelíbilo, protože jsme nevěděly,

o čem bychom si s nimi povídaly, a taky tam nebylo co dělat. Paní Burtonová měla sbírku porcelánových hrníčků s malovanými pokličkami a dovolila nám si je prohlédnout, ale nesměly jsme na ně sahat, protože byly vzácné a my byly ještě malé.

I pohoštění bylo zvláštní. Musely jsme pít z malých šálků s podšálky, což pro nás bylo dost těžké, protože jsme doma byly zvyklé pít z obyčejných hrnků. Pak nám dali tenký krajíček chleba s máslem. Nedostaly jsme k němu ani marmeládu. Prostě jen chleba s máslem. Paní Burtonová nám řekla, že když to hezky sníme, dostaneme zákusek. Tak jsme statečně žvýkaly a ona pak odešla do kuchyně a vrátila se s malým talířkem se čtyřmi malinkatými řezy s polevou. Říkala tomu cukroví. Dva kousky měly růžovou polevu a dva žlutou. Já jsem si vybrala ty se žlutou a pan Burton s paní Burtonovou si vzali cukroví s růžovou polevou. Viděla jsem, jak se Clover zatvářila. Moc dobře jsem věděla, jak ráda by si dala ten kousek s růžovou polevou. Nakonec ten svůj ani pořádně nesnědla, jen okousala polevu a vylízala krém, který byl uvnitř.

Burtonovi se na ni nezlobili. Jen zavrtěli hlavou, pohládili její lokýnky a řekli, že je roztomilá děvenka.

„Opravdová Zlatovláška,“ dodal pan Burton.

Mě ovšem nenazvali nějakým princeznovským jménem. Možná si mysleli, že jsem čarodějnice nebo zlý vlk, ale ze zdvořilosti to neřekli nahlas.

Zkrátka se nám u Burtonů moc nelíbilo a oznámily jsme tátovi, že už k nim příště nepůjdeme. Potom pan Burton onemocněl a umřel a paní Burtonová nás přestala zvát. Přestala i vycházet ven z domu a vídat se s lidmi. Vlastně k ní jednou týdně jezdila úklidová firma a každý pátek jí dodávka přivezla její malý nákup z našeho supermarketu, ale to bylo tak všechno. Občas ji ještě navštěvoval náš táta – částečně jako soused a částečně jako její doktor, jenže ona prostě říkala, že chce být sama.

Když jsme s Clover byly starší, začaly jsme si o ní vymýšlet různé historky, kde vystupovala jako šílená a tragická postava, něco jako moderní paní Havishamová (ta je taky z *Nadějných vyhlídek*). Někdy jsme se jedna s druhou předháněly,

kdo je odvážnější a troufne si nakouknout do jejího okna nebo zaklepat na její dveře. Dokonce i teď, kdy jsem starší, mi při pomyšlení na ni trochu běhá mráz po zádech. Jenom si dnes už myslím, že je spíš smutná než šílená. Pořád truchlí pro pana Burtona, který byl určitě největší láskou jejího života. To mi přijde trochu zvláštní, protože pan Burton byl na hony vzdálený mým představám o romantickém hrdinovi. Měl falešné zuby, takže při řeči trochu hvízdal, k tomu hloupý knírek a pořád nosil takové ty dědečkovské svetry na knoflíky – ale v očích paní Burtonové to byl zřejmě pan Dokonalý.

Bylo mi jí opravdu líto, ovšem nebránilo mi to v tom, abych ostatní vodila do její zahrady na tajné expedice. Je to hodně dlouhá zahrada, daleko větší než naše. Ta část hned za domem je trochu nudná. Když ještě žil pan Burton, byla v létě plná pestrobarevných kytiček, ale paní Burtonová teď využívala zahradnickou firmu, která jezdila jednou za měsíc a v zahradě vysadila keře nenáročné na péči. Jenom je vždycky trochu zastříhli a posekali trávník. Udržovali ovšem jen tu část zahrady, co byla před starým skleníkem.

Teď už se tomu vlastně ani nedá říkat skleník, protože se rozpadá. Je to škoda – byl by z něj krásný domek na hraní, ale sklo je v některých místech rozbité a trčí z něj ostré střepy. Já bych byla *opatrná* a Clover taky, ale rozhodně jsme nemohly riskovat brát sem mrňata. Trapná Izzie mi v jednom kuse dávala přednášky o tom, že jsem nejstarší, a že bych tedy měla dávat dobrý příklad svým sourozencům. Jenže já *jsem* opatrná a zodpovědná. Nedovolím dětem, aby si hrály *uvnitř* skleníku. Hrajeme si *za ním*. Lidi od té zahradnické firmy sem nechodí, protože tahle část není z domu vidět. A paní Burtonová sem samozřejmě taky nechodí. Nechodí sem nikdo. Jen my.

Je to jako další nádherná tajná a divoká zahrada. V létě tu pořád ještě kvetou růže a v trávě se skrývá spousta pryskyřníků a sedmikrásek a pampelišek. Tráva je tak vysoká, že pro našeho psa Tylera je jako džungle. Ten to v tajné zahradě přímo miluje. Hraje si tam na tygra stopujícího kořist.

Je tu taky velká smuteční vrba, která vytváří úžasnou zelenou jeskyni, kde míváme důležité schůzky a speciální pikniky.

Ale nejlepší ze všeho je velký strom úplně na konci zahrady. Má totiž větve jako stvořené pro šplhání. Kdykoli mě napadne, můžu si na něj vylézt. Je odtud vidět na míle daleko, přes všechny zahrady až do parku. Bylo by to ideální místo pro stromový dům. Vytahuju lidem z kontejnerů větší kusy dřeva a schovávám si je. Až jich budu mít dost, vyrobím ho pro nás pro všechny.

Řekla jsem to dětem a všem to připadalo jako skvělý nápad – všem kromě Elsie.

„Jak to myslíš, vyrobíš stromovej dům? Vždyť nevíš jak, Katy Carrová. To se nedělá tak, že jen stlučeš pár prkýnek. To musí být bezpečný. A jak chceš, aby to drželo na větvích? To je úplná blbost,“ setřela mě povýšeně. „Nebude to bezpečný.“

„Ale bude! Jen počkej a uvidíš,“ mávla jsem rukou a odmítla se tím dál zabývat.

„To bude asi tak bezpečný jako ta tvoje pitomá loď, na který jsme se málem utopili,“ dodala Elsie vítězoslavně.

Když jsme šli jednou do parku pod mým vedením, všimla jsem si, že někdo do kontejneru vyhodil starý plot. V tu chvíli jsem dostala skvělý nápad, že bychom si z něj mohli postavit vor. Tak jsme ho s Clover a Cecy dotáhly až do parku k rybníčku, kde jsem ho spustila na vodu. Když jsem si na něj sedla jen já, bylo to v pohodě. Dokonce jsem to riskla a přeplavila se na něm z jednoho konce rybníčku na druhý – a plul perfektně. Jakmile si však na něj nastoupili všichni ostatní, najednou se prudce zakymácel a pak se potopil. Byli jsme samozřejmě úplně mokří, ale rozhodně jsme se *málem neutopili*, protože voda tam sahala jen Philovi do pasu.

„Už zmlkni, Elsie,“ vyjela jsem na ni a trochu do ní strčila.

Schválně skoro spadla a pak se rozbřečela a já měla další průšvih u Izzie, že šikanuju svou mladší sestru. Bylo by mnohem, mnohem snadnější, kdybychom ji nemusely přibírat do našich her, ale to by pak zase kňourala a žalovala na nás, že jsme ji nechaly doma.

Takže já, Clover a Elsie jsme seděly na střeše garáže, Dorry, Jonnie a Phil se rýpali v zemi pod námi a všichni jsme čekali

na Cecy. Chodí teď v sobotu dopoledne na tancování – balet a moderní tanec. Clover jí to hrozně závidí. Mě osobně to nijak neláká, chodit se učit tancovat, a už vůbec ne balet. Když si představím, že bych vypadala jak pouliční lampa v trikotu, která všechny kolem o metr převyšuje, polije mě z té hrůzy horko. Přesto bych na jeden sobotní kroužek chodila *ráda*.

Vím, že tam, co chodí Cecy, mají i dramatický kroužek. To by se mi *děsně* líbilo! Ve škole ho sice máme taky, ale to vůbec není ono. Jediné představení, které jsme kdy hráli na veřejnosti, byla scénka o Ježíšově narození v Betlémě, a to bylo ještě ve školce. Chtěla jsem být Panna Maria, protože to byla hlavní role, ale naše učitelka vybrala jednu ze svých malých oblíbenkyň. Tak jsem doufala, že dostanu aspoň roli anděla Gabriela, protože i on je hodně důležitý a nevadilo by, kdyby byl veliký, ale tuhle roli dostala ta příšerná Eva, co se pořád culí. Já musela hrát ženu pastýře. Ne pastýře – jen jeho *ženu*! To už bych snad radši hrála ovcí. Ale i tak jsem hrála, jak nejlíp jsem dokázala: usmívala jsem se na svého manžela pastýře, polekala jsem se hvězdy, nad malým Ježíškem jsem nadšeně vzdychala a při tom jsem ještě celou dobu krmila svou zplihlou plyšovou ovečku z dětské lahvičky. Myslela jsem si, že jsem to zahrála opravdu skvěle, ale na naši učitelku neudělalo nejmenší dojem.

„Uklidni se, Katy Carrová, a přestaň dělat ty hloupé obličejce. Musíš se naučit stát na jevišti v klidu. Zbytečně na sebe upoutáváš pozornost. Ten příběh není o tobě, ale o Panně Marii, svatém Josefovi a Ježíškovi,“ setřela mě.

Jenže já *chtěla*, aby to bylo o mně. Byla jsem si jistá, že kdybych chodila do pořádného dramatického kroužku s pořádnou učitelkou, ta by si určitě uvědomila, jaký ve mně dřímá talent, a dala by mi hlavní roli. A Clover by měla chodit na taneční kroužek, jelikož jí to jde opravdu docela dobře – skoro tak dobře jako Cecy. Dorry by zase rád chodil na kroužek vaření, protože hrozně rád sleduje v televizi *Velkou britskou soutěž v pečení*. Izzie mu nedovolí vařit v její kuchyni – prý všecko upatlá. Jonnie by pro změnu mohla chodit na gymnastiku se všemi svými šikovnými kamarády. Phil je na nějaký kroužek

asi ještě malý. Ve školce ale rád maluje prstovými barvami a nosí domů obrovské výkresy větší než on sám, které jsou celé pomalované pestrými barvami. Jednou udělal náš rodinný portrét a byl opravdu vydařený, i když jsme na něm byli všichni jako hlavonožci. Mně udělal nohy o mnoho delší než všem ostatním, z čehož je vidět, že je dobrý pozorovatel. Až mu bude pět nebo šest, mohl by chodit na nějaký výtvarný kroužek.

Vynechala jsem jen Elsie. Ale to není naschvál. Jen mě nenapadá, na co má talent. Asi by musela chodit na kroužek s některou z nás. Jenže je tu jeden problém. Táta nám nedovolí chodit na žádné kroužky, ani v sobotu dopoledne, ani nikdy jindy. Je to tak nespravedlivé. Skoro *každý* na něco chodí.

Táta se mi jen směje, když ho kvůli tomu otravuju.

„Jestli si myslíš, že já nebo Izzie máme tolik času, abysme vám dělali taxikáře a vozili vás po všech čertech, tak jsi hloupější, než jsem si myslel, Katy. Navíc já tyhle kroužky všeho možného neuznávám. Myslím si, že je pro tebe daleko zábavnější, když chodíš ven a vymejšíš si své vlastní hry.“

Asi to taky není špatné, protože nám táta dovolí běhat a rádit venku, zatímco spousta dětí si bez dozoru nesmí hrát ani na jejich vlastní zahradě. Jenže stejně Cecy závidím, protože chodí na tancování (a k tomu v úterý večer na klavír a v pátek na gymnastiku), a *navíc* ještě může běhat venku s námi.

„Kéž by tu už byla Cecy!“ řekla jsem Clover a pohlédla na hodinky. Jsou to hodně, hodně vzácné hodinky a můj oblíbený šperk. Nebyly kdovíjak drahé a dají se běžně koupit, ale jsou to nejvzácnější hodinky na světě, protože patřily mámě. Táta je schoval a dal mi je loni k Vánocům.

Slyšela jsem, jak Izzie potichu brblá, že to není nejlepší nápad, dávat mi hodinky po mámě.

„Já vím, že Katy bude nadšená, a je to hezká myšlenka, ale víš, jak je neopatrná. Za pár dnů je ztratí nebo rozbije a pak z toho bude smutná. Nebylo by lepší je někam uložit a dát jí je, až bude dospělá?“ navrhla.

„Chci, aby je dostala teď. Bude to pro ni moc znamenat. Víím určitě, že na ně bude hodně, hodně opatrná,“ odpověděl táta.

Taky že jsem. Nechápu, jak mi je Izzie mohla nepřát.

Na mých vzácných hodinkách bylo za deset minut půl jedné. Děckám a Tylerovi už dole docházela trpělivost. Jonnie a Phil házeli Tylerovi míček a on skákal a vzrušeně štěkal. Někdo co nevidět spadne nebo ho Tyler rafne.

Dorry byl podezřele zticha. Chytila jsem se Clover a naklonila se ze střechy, abych zkontrolovala, co dělá. Načapala jsem svého nenechavého brášku s rukou v piknikovém košíku!

„Hej, Dorry, necháš to!“ zakřičela jsem na něj.

Dorry nadskočil a rychle si strčil čokoládový muffin do pusy.

„Opovaž se jíst to jídlo na piknik!“ rozzlobila jsem se.

„Já to nejím,“ bránil se s plnou pusou. Pak zdvihl ruce.
„Vidíš, nic jsem nevzal!“

„Ty lháři prolhanej! V životě jsem neviděla takovýho nenažrance. No dobře, my všichni si dáme v tajný zahradě čokoládový muffiny, ale ty *ne*, protože ten svůj čmajznul,“ rozhodla jsem.

Dorry začal brečet na celé kolo, načež se rozkuckal.

„Prosím tě, nech toho, Dorry! Chováš se jak malý děcko!“ napomenula jsem ho otráveně.

Nakonec jsem musela slézt dolů ze žebříku a dát mu herdu do zad. Vtom Tyler ucítil jídlo v košíku a strčil tam čumák. Hrozně vyl a vrčel, když jsem ho tahala pryč. Vypadalo to, že piknik se mění na katastrofu, ale v tu chvíli – *Hurá, hurá!* – přelezla malou branku dělící naše zahrady zadýchaná a rozesmátá Cecy.

„Promiň, promiň! Zdržela mě slečna Lucy. Víš, co mi řekla? Dá mi hlavní roli v letním představení!“ oznámila vítězoslavně. „A koukej! Máma mi dala na piknik brambůrky a čokoládu!“

„Jé, ňam!“ zaradoval se Dorry. „Já to ponesu, chceš, Cecy?“

„Vůbec mu to nedávej do pracek! Zpucnul by to, než dojdeme do tajný zahrady,“ varovala jsem ji a začala znovu slézat dolů ze žebříku.

Clover mě následovala. Pak jsme přišli o další vzácný čas kvůli Elsie, která začala vyvádět a tvrdila, že se jí motá hlava a že to sama nedokáže.

„Taks neměla lízt *nahoru*, ty nemehlo,“ rozčilila jsem se.
„Stejně jsme tě sem ani *nezvaly*.“

Elsie zkrabatila obličej a rozbrečela se.

„Prosím tě, nech toho!“ okřikla jsem ji, ale hned jsem si začala připadat hloupě. Uvědomila jsem si, jak jsem na ni hnusná. Proč jsem na ni vždycky byla taková? „Koukej, když jsi dokázala vylízt nahoru, dokážeš zase slízt dolů. To je snadný.“

Jenomže Elsie to vůbec snadné nepřipadalo. Vzdychla jsem a vylezla zpátky nahoru. Tentokrát jsem se trochu předváděla a držela jsem se žebříku jen jednou rukou, aby viděla, jak je to jednoduché.

„No tak, Elsie,“ řekla jsem konejšivě a otřela jí obličej rukávem košile (zdálo se, že jsem u sebe nikdy neměla kapesník, když jsem ho potřebovala). „Tak pojď, já ti pomůžu. Slezu na první příčku, a až polezeš ty, dám kolem tebe ruce, abys nemohla spadnout, dobře?“

„Není to nějaká finta?“ ujišťovala se Elsie. „Opravdu mě nenecháš spadnout?“

„Jasně že ne. Vždyť jsem tvoje sestra. Nikdy bych nedopustila, aby sis něco udělala,“ prohlásila jsem bohorovně, jako bych měla všechny nadpřirozené schopnosti na světě.

„Děkuju ti,“ řekla Elsie slabým hláskem a obdařila mě takovým pohledem, že jsem ji v tu chvíli skoro měla ráda.

„Tak pojď, Elsie-Chelsea,“ vyzvala jsem ji a celou cestu dolů ji chránila před pádem svým tělem.

„Tak,“ řekla jsem spokojeně, když byla bezpečně dole a brambůrky a čokoláda v piknikovém košíku. Clover a Cecy ho nesly společně, zatímco já pomáhala mrňatům dostat se do zahrady.

Nebylo to zrovna jednoduché. Mezi naší a Cecyinou zahradou byla vždycky pořádná fungující branka, protože jsme se kamarádily odmalička a celou tu dobu si spolu hrály. Zato Carrovi a Burtonovi nikdy nebyli žádní kamarádi, a když se teď z paní Burtonové stala ta divná poustevnice, určitě neměla zájem nechat udělat pěknou branku jen pro naše pohodlí. Navíc neměla ani normální plot, jen přerostlý a hrozně pichlavý živý plot.

Kdysi jsem našla jedno místo poblíž skleníku, kde byl plot

trochu řidší. Tyler mi tenkrát hodně pomohl tím, že každý den zuřivě hrabal, až mezi našimi zahradami prorazil skutečný tunel. Dalo se jím tak tak prolézt. Plot pořád hodně píchal, ale já jsem děckám obalila hlavy starým ručníkem, aby si moc nepoškrábala obličej. Vždycky jsme si smazali oblečení, ale to nám nevadilo. Izzie prala prádlo skoro nepřetržitě.

Tak jsme se tam jeden po druhém protáhli. Nejdřív jsem tam strčila Clover a Cecy (plus piknikový košík), protože byly dost rozumné na to, aby se v zahradě paní Burtonové chovaly tiše – to pro případ, že by se náhodou dívala z okna.

Byla fuška procat tam dvojčata. Dorry už byl tak baculatý, že prolezl doslova s odřenýma ušima. Jonnie je hubená jak lunt, ale vždycky s sebou chtěla protáhnout i svou Zebby. Není to plyšák, jak byste si mohli myslet, ale dětská židlička se zebří hlavou. Jonnie Zebby tak miluje, že si ji často bere i do postele a musí ji provázet na všech výpravách. Tentokrát se jí zebří hlava zasekla v živém plotě a muselo se za ni hodně tahat, aby se vyprostila, ale nakonec se podařilo protáhnout i ji.

Když bylo v zahradě poslední děcko, pustila jsem Tylera. Proletěl plotem jako střela. Nakonec jsem si lehla na zem já a proplazila se za nimi. Pro mě to taky bylo čím dál obtížnější. Vzpomněla jsem si na ilustrace v *Alence v říši divů*, kde Alenka vypila kouzelný nápoj a vyrostla po něm tak, že se skoro nevešla do domu. Někde v púlce tunelu jsem se ošklivě zasekla a před očima se mi objevila deprimující vize budoucnosti. Možná se ze mě stane hříčka přírody, obryně, která nikdy nepřestane růst. Bude ze mě třímetrová tyč Katy, klátící se ve větru jako topol, a děti po mně budou muset vylézt s pomocí kramlí, když mi budou chtít něco říct.

Jakmile jsem se však ocitla na druhé straně plotu, rychle jsem se těch znepokojivých myšlenek zbavila a soustředila se na to, jak nás bezpečně dostat do zahrady za skleníkem. Pořád jsem se ohlížela na přízemní okna paní Burtonové, ale žádnou melancholickou stařenu za nimi nebylo vidět. I tak jsem si dala prst na rty a naznačila dětem, že mají přejít trávník po špičkách. Tyler odběhl úplně opačným směrem. Nemohla jsem riskovat a volat na něj, ale on se po třech bláznivých kolečkách

po zahradě bohudík vrátil. Popadla jsem ho a odnesla do zadní zahrady s námi.

Konečně jsme byli v bezpečí! Tajná zahrada byla stejně přívětivá jako vždycky. Hodili jsme košík na zem a prošli se po našem oblíbeném místě. Obdivovali jsme všechny měkké, vonící květy růží a pak si zuli boty a brouzdali se ve vysoké trávě, která nás šimrala do kotníků. Dorry dokonce na pět minut ztratil zájem o piknikový košík a spokojeně dováděl v trávě s Jonnie a mluvil s ní jejich tajným jazykem, zatímco Zebby sebou práskla na zem a relaxovala s nohama nahoru. Phil si lehl do trávy vedle Tylera, dali si hlavy k sobě a začali se navzájem olizovat jazyky. Asi to nebylo moc hygienické, ale oni si to oba moc užívali.

Clover s Cecy dotáhly košík pod smuteční vrbu, prostřely na zem igelitový ubrus a začaly na něj rozprostírat jídlo, pečlivě rozdělené na sedm spravedlivých dílů. Využila jsem příležitosti a vylezla na svůj oblíbený strom. Zachytila jsem se kolemem o nešikovně vyčnívající větev a ozval se ošklivý zvuk trhajících se dřínů. Navíc *nových* dřínů, takže z toho Izzie nebude mít radost. No nic, budu jí muset připomenout, že rozdrbané dříny jsou teď „in“.

Dolezla jsem skoro na vrchol koruny stromu a tam se zastavila a obhlížela malý svět pod sebou. Nejdivnější bylo koukat do naší vlastní zahrady. Táta s Izzie seděli na terase a pili kávu. Hlavy měli u sebe a něco si spolu šeptali. Vůbec se mi ten pohled nelíbil. Vzhlédla jsem místo toho k nebi. Daleko na obloze letělo letadlo. Možná budu jednoho dne pilotkou a budu každý den přelétávat přes celé kontinenty. Nebo se stanu kosmonautkou a poletím raketou do vesmíru až tam, odkud bude celá Země stejně malinká jako naše zahrada.

Oddala jsem se svému snění, ale po chvíli mě hluk pode mnou rychle vrátil na zem. Děcka už hra omrzela a chtěla piknik „teď, teď, hned *ted!*“ Tak jsme všichni prolezli měkkými zelenými třásněmi smuteční vrby a usadili se v tureckém sedu kolem té báječné hostiny. Vymyslela jsem si, že to je exotická gargantuovská hostina se šampaňským a kaviárem, se seletem a zvěřinou, s neobvyklými zákusky a s ochutnávkou

jídel ze zámoří – s rozdrčeným kokosovým ořechem a zlatavými měsíčky pečených brambor, zatímco ve skutečnosti jsme měli limonádu, tuňákové sendviče, minipárečky, kuřecí křídýlka, jahodové košíčky a Kit Katy a brambůrky od Cecy. Jsem si jistá, že nám to naše opravdické jídlo chutnalo stejně, jako kdybychom hodovali na těch vymyšlených pochoutkách.

Jedli jsme a jedli, dokonce i Elsie, která je hrozně vybíravá. Dorry toužebně hleděl na její příděl, ale ona všechno snědla do posledního drobečku. Pak jsme si lehli na záda. Byli jsme nacpaní.

„Začni nějakou hru, Katy,“ navrhla Clover.

Vzpomněla jsem si na svoje plány do budoucna.

„Tak dobře. Co všichni budeme chtít dělat, až vyrosteme? Začni, Cecy,“ řekla jsem a trochu do ní šťouchla.

„No... já si nechám narůst vlasy až do pasu – ne prodloužit, ale opravdu narůst – a nechám si udělat melíry, aby byly blondatější, a chci zůstat štíhlá, ale se správnějma křivkama, víte, jak to myslím...“ Cecy ve vzduchu naznačila ideální ženskou postavu.

Dorry a Jonnie se uchechtli.

„Vy dva buďte zticha!“ okřikla jsem je. „Pokračuj, Cecy. Budeš tanečnice?“

„Jo, a taky zpěvačka, takže budu mít několik fakt známejch hitů a bude se o mně psát ve všech časopisech,“ vykládala Cecy.

„To je nuda,“ zamumlala Elsie. Zpražila jsem ji pohledem.

„Ale víte, co budu dělat pak?“ pokračovala Cecy.

„Vdáš se a budeš mít pět dětí?“ napadlo Clover.

„To ne. Sice po mně budou šílet všichni slavný herci a zpěváci a já občas s někým z nich budu chodit, ale za peníze, co vydělám, postavím sirotčinec v nějaký chudý zemi a pojedu tam a sama se o ty malý děti budu starat – jako matka Tereza,“ dokončila Cecy triumfálně.

„Budeš sestra Cecy,“ řekla jsem. „To je krásný! Tak dobře. Clover, teď je řada na tobě.“

„No, tak já budu mít taky dlouhý vlasy až do pasu a budu si je žehlit, abych na nich neměla jedinou vlnku, a budu taky

hodně bohatá. Možná budu dělat v Citibank a vydělávat mraky peněz,“ zasnila se Clover.

„Vždyť ti matika vůbec nejde,“ připomněla jí Elsie.

„Ale na finance budu dobrá, uvidíš. Kdo si vždycky ušetří nejvíc peněz, no?“ triumfovala Clover.

Na to nemohla Elsie nic namítnout, protože Clover si kapesné pečlivě strádala, zatímco my ostatní je vždycky hned rozfofrovali.

„Takže vidíš, že budu hrozně bohatá! Budu bydlet v obrovský vile s bazénem a s přistávací plochou pro vrtulníky a budu moct každé den plavat a létat vrtulníkem a každé den budu mít nové značkové ohoz – a nakoupím taky krásný značkový oblečení pro děti a spousty hraček a mini iPadů a dětskejch kol a pošlu je Cecyinejm sirotkům,“ vykládala Clover.

„Super!“ ocenila jsem její nápad. „Tak teď jsi na řadě ty, Elsie.“

„No, já budu mít vlasy až na paty a budu nejslavnější tanečnice a zpěvačka na světě a budu živit všechny sirotky v celý zemi a v Citibank budu vydělávat miliony a miliony a každou hodinu budu mít nové oblečení a budu tak štědrá k dětem, že ze mě královna udělá princeznu Elsie,“ řekla Elsie a rozhodila zasněně ruce.

„Ty se jen opičíš po Cecy a Clover,“ zchladila jsem její nadšení. „Ale dobře. Tak teď ty, Dorry.“

„To je snadný,“ spustil Dorry. „Až budu velkej, budu si každé den objednávat velký pizzy a každá na sobě bude mít všechny možný dobroty a taky budu jíst obrovský košíčky s máslovým krémem a každé den deset čokoládovejch tyčinek a taky obrovskou krabici zmrzliny a bublinkatý limonády, na jaký budu mít chuť, a nikdy mi nikdo neřekne, ‚To už je pro malýho kluka moc,‘ nebo že budu tlustej.“

Všichni jsme se rozřehtali.

„Ty jsi takový nenažraný prasátko, Dorry!“ řekla jsem mu. „A co ty, Jonnie?“

„Já budu mít za mazlíčka opravdickou zebra, kterou si sama zkrotím, a naučím se jezdit na kole po obloze jako v tom starým filmu *E.T. – Mimozemšťan* a budu hrát v prvoligovým fotbalovým družstvu,“ prohlásila Jonnie.

„Hezky!“ ocenila jsem ji. „A ty, Phile?“

„Já budu obrovskej lev a všechny vás sežeru!“ řekl a za velkého řevu se na nás vrhl.

Dorry a Jonnie začali taky dělat, že jsou lvi. Vylezli z vrbové jeskyně, běhali po zahradě a hráli hru „Všechny vás sežeru“.

„Jsou jak malý mimina,“ ušklíbla se Elsie pohrdavě.

„Jenom si hrajou,“ zastávala jsem se jich.

„A co ty, Katy?“ zeptala se Clover. „Ještě ty jsi nám nepověděla, čím budeš, až budeš velká,“ připomněla mi Clover.

„No jasně, povídej,“ přidala se Cecy.

Tak jsem jim řekla o svých plánech, že budu bydlet v obrovském domě se všemi ostatními a že budu hrozně slavná a budu vyhrávat automobilové závody a psát bestsellery. Slyšela jsem, jak se mi trochu chvěje hlas, když jsem to říkala, protože mi to najednou připadalo dost trapné. Chtěla jsem, aby to bylo skutečné, ale možná to byly jen takové dětské představy. To je ten problém s dospíváním. Někdy už prostě těm svým představám nevěřím. Můžeme být uprostřed nějaké skvělé hry – třeba si hrajeme na to, že jsme chirurgové nebo krotitelé zvířat nebo ruská carská rodina – a připadá mi to stejně skutečné jako cokoli jiného, a pak najednou během jedné vteřiny vidím, že jsme jen Katy a Clover a Cecy, které říkají hlouposti, a zrudnu z toho hanbou.

Ale vypadalo to, že Clover a Cecy našťěstí mým slovům pořád věří.

„Můžu v tvém domě mít svůj vlastní pokoj, Katy – růžovej s velkým růžovým plyšovým medvědem a vestavěnou skříní na moje značkový oblečení?“ zeptala se Clover.

„No jasně,“ souhlasila jsem velkoryse.

„A budeš mě taky vozit ve svejch autech, když mi slíbíš, že nepojedeš moc rychle?“ pokračovala.

„Jé, mě taky!“ přidala se Cecy.

„Budu mít speciální červený ferrari jen pro nás tři,“ slíbila jsem jim.

„A věnuješ svou první knihu mně, Katy?“ zeptala se ještě Cecy. „Svůj nejlepší kamarádce Cecy.“

„To víš, že jo. A bude taky věnovaná Clover, nejlepší sestře

na světě. Jé, na něco jsem si vzpomněla! Já nejsem jediná spisovatelka v rodině. Věděly jste, že Dorry si píše deník?“

„Dorry?“ podivila se Clover.

„Zjistila jsem to dneska ráno, když mě ta protivná Izzie donutila vyluxovat všechny pokoje. Schovává si ho v ponožce pod postelí. Neubránila jsem se a vzala jsem ho s sebou, abych vám ho ukázala. Je neuvěřitelně!“ Vykoukla jsem z vrbové jeskyně, ale Dorry si pořád hrál na lva s ostatními mrňaty.

„Koukejte!“ řekla jsem a vylovila malý zápisníček z kapsy džínů. Četla jsem z něj nahlas a nezapomněla zdůraznit všechny gramatické chyby.

- Sobota - Budu si psát deník o všech skvělejších věcech co dělám.
- Neděle - Mňam, k snídani palačinky a mněl sem spoustu javorového sirupu. Pak k obědu pečený kuře z bramborama a jablečkové štrúdl. Dvakrát sem si přidal.
- Pondělí - Škola. Cestou domů sem mněl nanuka.
- Úterý - Škola. Jonnie mi dala půlku své piči.
- Středa - Škola. Den na nic.
- Čtvrtek - Den na nic.
- Pátek - Školní ryba s hranolkama není zdaleka tak dobrá jako z obchodu.
- Sobota - Mněli sme piknik v tajný zahradě a já sněd všechny rolky s párkem. K večeři bili boloňské špagety!!!
- Neděle - Maso s jablečkovou omáčkou a brambory, ale přišernej moučník. Ovocenej salát se smetanou.
- Pondělí - Škola. Stánek se zmrzlinou tam nebil.
- Úterý - Škola. Den na nic.
- Středa - Škola. Našel sem v kapce starou karamelu.
- Čtvrtek - Škola. Den na nic.

Pátek - Škola. Den na nic.

Sobota - Prší. Žádný piknik. Už mě ten deník neba.

Smály jsme se tomu tak, že jsme se válely v trávě a nemohly popadnout dech. Pak jsme koukaly na střechu naší vrbové jeskyně. Já jsem ležela uprostřed a držela za ruku z jedné strany Clover a z druhé Cecy.

„Škoda že není každý den sobota,“ vzdychla jsem. „Myslím, že se mi ani nechce být dospělá, i když všechny budeme tak dobrý a slavný. Řekla bych, že tenhle věk je daleko zábavnější.“

3

Milovala jsem i neděle. Táta nemusel být v ordinaci ani na klinice a pohotovost na telefonu měl tentokrát jiný lékař, takže ho ani neodvolali k naléhavému případu. Měly jsme ho celého pro sebe.

Vlastně to není tak úplně pravda. Musely jsme se o něj dělit s Izzie.

Dokud žila máma, vzala jsem vždycky Clover z postýlky a odnesla ji k mámě a tátovi do postele a všichni jsme se tam váleli společně.

„Myslím, že si na to pamatuju,“ tvrdila Clover.

Já vím *jistě*, že si na to pamatuju. Byly to ty nejkrásnější chvíle. A když jsme si chvilku schrupli, nevadilo mámě, že jsme si pak u nich ještě pohrály. Dokonce se k nám přidala. Hrály jsme si pod dekou na to, že jsme medvědi v jeskyni, nebo nás máma vozila na noze, nebo jsme na sebe navzájem dělaly „baf!“

Ale jakmile s námi začala bydlet Izzie, táta řekl, že na dveře ložnice musíme klepat a že je v neděli až do desíti nesmíme

budit. Až do desíti, když jsme už byly nejmíň tři hodiny vzhůru!

Měly jsme si potichu hrát v našem pokoji. Izzie nechala v kuchyni na stole krabici kukuřičných lupínků pro případ, že bychom měly hlad. Tak s tím jsme se rozhodně nehodlaly spojit! Po špičkách jsme sešly do přízemí a já si stoupla na židli. Podařilo se mi dosáhnout do horní skříňky kuchyňské linky a udělaly jsme si parádní hostinu. Daly jsme si třeba několik pořádných lžic marmelády a medu a cukru a nabíraly jsme si po hrstech rozinky a ořechy. Jednou jsme s Clover spořádaly celou bonboniéru. Elsie chodila v závěsu za námi a občas si taky něčeho uždíbla, ale většinou nás jen pochmurně sledovala a říkala nám, že budeme mít průšvih. Taky že jsme ho měly, ale bylo nám to fuk. Hlavně že jsme dosáhly svého.

Je jasné, že když se narodili Dorry a Jonnie, nikdo už nemohl spát do desíti. Každý den úderem šesté začínali vřískat a vyžadovat spoustu pozornosti, a tak to bylo celé roky. A jakmile se konečně trochu uklidnili a začali vstávat později, narodil se malý Phil. Není divu, že si dnes tak rád hraje na lvy – dokud byl mimino, v jednom kuse řval a řval a řval.

Dneska snadno dosáhnou do horní skříňky kuchyňské linky bez toho, že bych musela lézt na židli. Vždyť dosáhnou prakticky skoro na strop! Ale teď už jsem naprosto zodpovědná nudná starší sestra. Nasypu nám všem do mísy kukuřičné lupínky a pustím v obýváku nějaké dévédéčko, třeba *Ledové království* nebo *Vzhůru do oblak* nebo *VALL-I* nebo některý z dílů *Toy Story* a děcka s Elsie pak sedí jako přikovaní. Někdy se díváme i my s Clover. Nebo si jdeme povídat a hrát své vlastní hry.

Tuhle neděli jsem měla udělat to samé. Ale neudělala. Měla jsem hlad a včerejší četba Dorryho deníku mě k něčemu inspirovala. Proč bych nemohla udělat palačinky já? Mohla bych je připravit pro všechny a možná jich i pár zanešt tátovi a Izzie na tácu do postele. Děcka by měla radost a na tátu by to udělalo velký dojem.

Vypravila jsem se do kuchyně, našla největší mísu a dřevěnou vařečku a připravila si na pracovní plochu všechny ingredience. Byla jsem si celkem jistá, že jsou potřeba vejce a mouka. Je

nás spousta a všichni palačinky milujeme, tak jsem otevřela krabici se dvanácti vejci a celou kilovku mouky.

Za chvíli přišla do kuchyně Elsie ve své noční košili s obrázkem Hello Kitty.

„Co tu děláš, Katy?“ zeptala se mě s vykulenýma očima.

„Palačinky,“ odpověděla jsem.

„A víš, jak se dělají?“

„Jasně že to ví,“ odbyla ji Clover s neochvějnou důvěrou v mé schopnosti.

„Je to snadný jak facka,“ vysvětlila jsem. „Smícháš to všechno dohromady a pak to osmažíš na pánvi... A neházej se při obracení do vzduchu? To bude legrace,“ těšila jsem se.

„Teda Katy, ty jsi tak chytrá,“ řekla Clover.

Hleděla na mě tak obdivně, že jsem si připadala jako nejlepší kuchařka na světě a vrhla se s novou chutí do přípravy těsta. V míse ho bylo tolik, že trochu těsta vyšpláchno ven. Připadalo mi to moc řídké a slizké, tak jsem vytáhla ještě jinou mouku a trochu jí tam přisypala. Těsto tak zhoustlo, že se skoro nedalo míchat. Přilila jsem mléko a hned to bylo mnohem lepší. Bohužel ale zůstávalo hodně žmolkovaté, ať jsem ho míchala, jak chtěla. Řekla jsem si, že v palačinkách se to určitě nějak samo uhladí, až se budou smažit.

„A teď to nejlepší,“ řekla jsem.

Opatrně jsem zapálila plynový hořák a dala do pánve kus másla, skoro půlku kostky.

„To je moc,“ upozornila mě Elsie.

„Ale není. Nechceme, aby se palačinky přilepily, ne?“

Máslo najednou začalo znepokojivě syčet.

„Má to dělat takovej rámus?“ zeptala se Elsie.

„Musí to bejt horký. Běžte radši kousek dál. Nechci, aby vás to postříkalo,“ nařídila jsem jim, pevně odhodlaná, že budu hodná a zodpovědná starší sestra. Samotnou mě máslo už trochu pocákalo. Rozhodla jsem se, že radši už začnu rychle smažit, a nalila jsem trochu těsta do pánve.

„Tak,“ řekla jsem spokojeně a sledovala, jak se samo rozlévá a prská. „Koukejte, koukejte! Fakt se z toho dělá palačinka!“

„No jo,“ radovala se Clover.

„Mně teda připadá, že se to pálí,“ řekla Elsie a začala mávat rukama. „Koukněte se na ten čoud!“

„To je v pohodě. Já myslím, že to takhle má být,“ odbyla jsem ji. „Na jedné straně už je to hotový, tak bych to asi měla otočit.“

Chytila jsem pánev oběma rukama a vyhodila palačinku do vzduchu. Chtěla jsem ji vyhodit hodně vysoko, aby to bylo opravdu efektní. Přisahám, že jsem na nikoho nemířila. Jenže palačinka prosvištěla vzduchem s nevídanou rychlostí a přistála Elsie na hlavě! Ta začala neuvěřitelně ječet. Stydím se za to, ale musím se přiznat, že já s Clover jsme vybuchly smíchy, protože to bylo tak směšné, když měla na vlasech palačinku. A vtom se ozvalo kvílení, které přehlušilo i Elsie. Ten čoud spustil požární alarm!

Izzie a táta vtrhli do kuchyně v pyžamech, celí vyděšení, že v domě hoří. Izzie popadla Elsie, zatímco táta rychle vypnul plynový hořák, otevřel okno a obalil alarm ručníkem, dokud nepřestal dělat rámus. Pak nastalo ošklivé ticho, přerušované jen Elsiinými vzlyky.

„Bože na nebi! Co tě to posedlo, Katy?“ řekla Izzie, která měla sama na krajíčku. „Podívej se na chudinku Elsie! Spálilo tě to, miláčku? Bolí to moc?“

„Jo!“ brečela Elsie.

Táta jí důkladně prohlédl hlavu. „Ne, není popálená. Pojď sem, broučku. Pustíme vodu a smežeme ti ten lepkavej žvanec. Katy, jak jsi to mohla udělat?“

„Já – moc mě to mrzí, tati. Chtěla jsem vám udělat palačinky jako překvapení,“ vysvětlovala jsem.

„Nezlob se na ni!“ zastávala se mě Clover.

„Mohla vážně zranit Elsie a ještě podpálit kuchyň!“ šilela Izzie. „Koukni se na ten sporák – a moje kuchyňská linka! A od čeho jsou tyhle skořápky? Snad jsi nespotřebovala všechny vejce – a taky moji mouku? A máslo? No to je prostě na mě už moc! Víš co? Vezmu Elsie do koupelny a umeju jí hlavu.“

Chytila Elsie za ruku a odtáhla ji pryč. Obě brečely. Bylo to hrozné – ale přitom zároveň svým způsobem komické: chudinka Elsie pořád vypadala příšerně s tou palačinkou na hlavě a ještě k tomu mokrá a Izzie zase byla nezvykle rozčuchaná

a dlouhý obličej měla celý zkroucený. Clover na mě pohlédla a já jsem nekontrolovatelně vyprskla smíchy dřív, než jsem to stihla zarazit.

„Tady není vůbec nic k smíchu, Katy,“ řekl táta tak smutným a unaveným hlasem, že jsem okamžitě vystřízlivěla.

„Já vím, tati. Já se ve skutečnosti nesměju. Koukej, já jsem nechtěla, aby Elsie ta pitomá palačinka přistála na hlavě. A nechtěla jsem tu udělat takovej čurbes. Jenom jsem chtěla pro všechny připravit milý překvapení,“ bránila jsem se.

„To je opravdu, opravdu pravda, tati,“ řekla Clover upřímně.

„To je právě ono. Ty nikdy nemyslíš na následky, Katy, a já už z toho začínám bejt unavenej,“ vzdychl táta. „Clover, utíkej se převlíknout. Katy, potřebuju si s tebou promluvit mezi čtyřma očima.“

Žaludek se mi převrátil naruby. Nesnášela jsem tyhle rozhovory mezi čtyřma očima, když jsem něco provedla. Vždycky jsem se cítila hrozně. Clover to věděla, tak váhavě stála na místě, jestli si to snad táta ještě nerozmyslí.

„Tak honem, Clover. Můžeš děckám pomoci s mytím a oblíkáním,“ trval na svém táta.

Musela odejít a já tu zůstala sama a čekala na tátovo kázání. Táta nekřičí jako někteří otcové. Jen tiše a vážně mluví o tom, jak jsem ho zklamala. A to je mnohem horší, než kdyby na mě křičel. Stál tam ve svém staromódním pruhovaném pyžamu a bosý, a přitom si dokázal zachovat chladnou důstojnost.

„Je na čase, abys už s těma vylomeninama skončila, Katy,“ řekl. „Začínáš na to bejt trochu stará. Já vím, žes to asi myslela dobře – budu ti to věřit. Ale jsem už hrozně unavenej z toho, do jakejch hloupejch a dětinských nápadů se pouštíš úplně bez rozmyslu. Je ti přece jedenáct let. Jsi dost stará na to, abys tyhle věci znala. Jsi nejstarší. A ostatní k tobě vzhlížej jako ke svému vzoru.“

„Elsie ne,“ skočila jsem mu do řeči.

„A to je další věc. O Elsie už jsme si promlouvali tolikrát a tys už mi dala tolik slibů. Jsem z toho moc smutnej, že se k ní pořád chováš tak nehezky.“

„Já nechtěla –“

„Katy! Chvilku se poslouchej! Musíš se naučit nejdřív přemejšlet. Domejšlet následky. Nejsi přece hloupá – i když se hloupě chováš. A teď tady rychle uklid' a já se pokusím sehnat něco k snídani,“ řekl táta.

„Promiň, tati,“ řekla jsem nešťastně a opřela se o něj.

Pohládl mě po zádech a já věděla, že mi víceméně odpustil, ale stejně jsem se cítila mizerně. Pevně jsem se rozhodla, že se budu víc snažit, aby na mě táta mohl být opravdu pyšný.

Zbytek neděle jsem byla úplně svatoušek a zvlášť jsem si dala záležet na tom, abych byla hodná na Elsie. Musela jsem se pořád přemáhat. Nebyla jsem si jistá, jestli si táta mého úsilí všiml, ale když nám nahoru přišel dát pusy na dobrou noc, poznala jsem to podle jeho vřelého objetí.

„To je moje hodná holčička,“ řekl a já usínala úplně šťastná.

Jenže v pondělí se to znova nějak pokazilo. Nejdřív jsem zaspala. Slyšela jsem sice Izzie, jak na mě křičí, abych vstávala, ale vůbec se mi nechtělo. Měla jsem krásný sen o mámě. Byla jsem zase malá a ona nás s Clover vzala do parku a tam jsme si to moc užívaly. Bylo to tak skutečné. Úplně jsem pod sebou cítila tvrdé prkýnko houpačky a jak mě zezadu něžně odrážejí máminy ruce, viděla jsem, jak se nade mnou závratně míhají mraky... Chtělo se mi vrátit se do toho snu zpátky a zůstat v něm napořád.

A pak byla najednou v našem pokoji Izzie a stahovala ze mě peřiny.

„Tak budeš už konečně vstávat? Copak jsi mě neslyšela, jak jsem tě budila? Clover je umytá a oblečená a už snídá. Stejně tak všichni ostatní. Co máš pořád za problém Katy?“

„Ty jsi ten problém,“ zamumlala jsem, ale ne tak nahlas, aby to slyšela.

Vyštrachala jsem se z postele a podařilo se mi být za pět minut umytá a oblečená – což musel být světový rekord. Během dalších pěti minut jsem do sebe nalila pomerančový džus a nacpala si do pusy dva toasty s arašídovým máslem, a když šla Izzie do garáže pro auto, byla jsem víceméně hotová. Vozí ráno Clover, Elsie, Dorryho, Jonnie a mě do školy,

Phila cestou vysadí ve školce a pak vyvenčí Tylera. Táta nás vozit nemůže, protože bývá rád přesně v osm ve své ordinaci. Připadá mi směšné, že nás Izzie musí vozit. Klidně bych nás tam mohla vodit, jak už jsem jim říkala nesčíslněkrát, ale Izzie o tom nechce ani slyšet. Zřejmě si myslí, že bych se zasnila a nechala Dorryho a Jonnie jít samotné a bez dozoru.

Nesnáším, když nás veze a celou cestu nás sekýruje. Tentokrát s tím začala, ještě než jsme vůbec vlezli do auta, protože jsem nemohla najít tu pitomou učebnici matematiky a musela jsem ji hledat na všech možných i nemožných místech.

„Já vím, že jsem ji někde měla,“ kvílela jsem. „Včera večer jsem si ji vyndala z batohu, protože jsem si chtěla udělat úkol.“

Vlastně jsem si ho nakonec neudělala, protože jsem se úplně ponořila do výroby našeho vlastního časopisu. Navrhly jsme společně s Clover titulní stranu, já jsem pak začala vymýšlet napínavý román na pokračování a Clover nakreslila pár obrázků s modely. Šlo nám to úplně báječně. Jenže pak najednou přišel táta s večerní knížkou a o to jsem samozřejmě nechtěla přijít. Myslela jsem, že pak budu moct úkol dodělat při baterce, ale už jsem na to neměla náladu. Říkala jsem si, že ráno vstanu dřív a udělám si ho, jenomže ani tenhle plán nevyšel.

Rozhodla jsem se, že se kvůli tomu nebudu zbytečně nervovat. Věděla jsem bezpečně, že mě Cecy ve škole nechá opsat své výsledky. Cecy sice matika moc nešla, ale špatné výsledky byly pořád lepší než vůbec žádné, protože pan učitel Robinson, náš třídní, se uměl pěkně naštvat, když člověk zapomněl udělat domácí úkol. Učebnici matematiky jsem v každém případě najít musela.

Myslela jsem si, že musí být někde v našem pokoji, ale stejně jsem ji nikde neviděla. Přemýšlela jsem, jestli by nemohla být pod postelí, a vlezla jsem tam. Našla jsem dvě liché ponožky, kartáč na vlasy, ohryzek, psí hračku a spoustu prachu – ale žádnou učebnici matematiky. Nicméně ta psí hračka mě přivedla na stopu.

„Tylere? Tylere! Nemáš náhodou mou matiku, že ne?“ zavolala jsem.

Byla to skvělá dedukce. Našla jsem svou učebnici v jeho

košíku. Zadní obálku měla úplně odtrženou a roh důkladně ožvykaný. Vrhla jsem na ni trochu zděšený pohled a přemýšlela, co na ni asi řekne pan učitel. Byla jsem si však jistá, že neocení ten doslovný příklad starého vtipu, že mi pes sežral domácí úkol. Aspoň že jsem tu knížku konečně měla. Rozběhla jsem se rychle po schodech dolů, kde na mě všichni čekali.

„Mám ji, mám ji!“ křičela jsem vítězoslavně.

„Proboha, v jakým je ta knížka stavu?“ zhrozila se Izzie. „Jak můžeš bejt tak neopatrná na svý učebnice, Katy? Tak pojďte honem. Vlezte si do auta, nebo přijedeme strašně pozdě.“

Tak jsem nasedla do auta, ale vrtalo mi hlavou, proč na mě Clover tak divně gestikuluje. Dala vždycky ruce dlaněmi k sobě, vystrčila je dopředu a pak opsala půlkruh dozadu, skoro jako by plavala. Plavání! V pondělí ráno začínaly šesté třídy plaváním. A já s sebou neměla věci na plavání.

„Ještě vteřinku,“ řekla jsem, vyskočila z auta a rozběhla se do domu.

„Katy! To je prostě neuvěřitelný! Okamžitě se vrať do auta!“ ječela za mnou Izzie, ale já jsem si jí nevšímala. Vyndala jsem tajný klíč zpod květináče. Odemkla jsem si a vystřelila po schodech nahoru. Plavky a ručník. Kde to jen může být? Otevřela jsem dveře prádelníku. Byla tu spousta starých ručníků a růžové plavky Clover a Elsiiny trapné modré plavky s Hello Kitty, ale nikde jsem neviděla své červené plavky. Co s nimi Izzie udělala? Pokud je vyprala, proč na mě nečekaly v prádelníku? Jestli je vyprala...

Otevřela jsem koš se špinavým prádlem, prohrabala se vším tím malým i velkým zmačkaným oblečením, ale plavky nikde. Přece jsem je *dávala* do prádla, ne? Pane Bože... Možná jsem zapomněla.

Otevřela jsem svou šatní skříň a tam, úplně vzadu, se válela taška s vlhkými zmačkanými plavkami a ručníkem, přesně tak, jak jsem ji tam před týdnem hodila. Smrdělo to jak ten nejšpinavější starý mop na světě. Skoro jsem to ani nemohla vyndat, jak to odporně páchlo. Zkusila jsem to propláchnout pod kohoutkem v koupelně, jestli se ten smrad nesmyje, ale při přičichnutí se mi z něj pořád zvedal žaludek.

Nemohla jsem zase přijít do bazénu bez plavek. V tomhle pololetí se mi to stalo už dvakrát. Měla bych u pana učitele Robinse pořádný průšvih, kdyby se to opakovalo potřetí.

V zoufalství jsem sáhla po čistém ručníku a plavkách, které patřily Clover. Ano, byly holčičkovsky růžové a ano, budou mi hodně malé, ale byly lepší než nic. Nějak se do nich nacpu. Clover je přece jen o rok mladší než já.

Vystřelila jsem zase po schodech dolů a ven z domu. Izzie už měla auto nastartované a připravené k odjezdu.

„Já to s tebou vzdávám, Katy Carrová. Ještě jednou mi tohle uděláš, a odjedeme bez tebe,“ vyštěkla na mě.

„Tak dobře. Proč jsi to neudělala? Já bych šla ráda do školy sama,“ řekla jsem.

„Jo! Mohly bysme s Katy chodit samy?“ přidala se Clover nadšeně.

„Ne, nemohly! Ty už jsi na to zodpovědná skoro dost, Clover, ale Katy v žádném případě,“ odpověděla rezolutně Izzie.

Neubránila jsem se a polohlasně jsem zaprděla pusou. Dorry, Jonnie a Phil se rozhihňali.

„Tím jen dokazuješ, že mám pravdu, Katy,“ řekla Izzie s ledovým chladem. „Musíš se před malejma děckama chovat tak hloupě?“

A takhle pokračovala celou cestu do školy. Koukala jsem se z okýnka a ignorovala ji. Když jsem chodila do školky, vždycky jsem si hrála na to, že máma běží vedle auta a nohama se sotva dotýká chodníku. Natahovala ke mně ruku, protože mě chtěla chytit. Přitiskla jsem vždycky dlaň na okénko a představovala si, že se držíme.

I teď jsem se o to pokusila. Bylo však čím dál těžší si mámu představit. Pamatovala jsem si ji, to je jasné, jenže často se stávalo, že jediné obrázky, které jsem z paměti dokázala vydo-
lovat, byly ty ze starých fotek. Zoufale jsem se snažila, ale dokázala jsem si představit jen její mlhavý obrys.

„Proč se tak mračíš, Katy?“ zeptala se Izzie, když mě zahlédla ve zpětném zrcátku.

„Já se nemračím,“ odpověděla jsem a snažila se změnit výraz.

„Ale mračíš. Často tě vídám, že se takhle mračíš, když se díváš do dálky. Možná sis zkazila oči tím, jak máš pořád hlavu v knize. Asi bysme ti měli nechat zkontrolovat zrak.“

„Já nechci! Nepotřebuju brejle. Oči mám v pořádku,“ protestovala jsem. Neřekla bych Izzie ani za milion, že se tak tvářím, jen když se snažím vyvolat vzpomínku na mámu.

„No dobře,“ řekla Izzie tím svým upjatým tónem.

„Jo, dobře,“ zamumlala jsem, ale slyšela mě jen Clover na vedlejším sedadle.

Nebyl to zrovna vydařený start dne. A nemělo to být lepší. Naopak, bylo to pak ještě mnohem, mnohem horší.

4

Hned jak jsem přišla do školy, rozběhla jsem se k Cecy. „Ahoj, Cecy, prosím tě, můžu si opsat úkol z matiky? Včera večer jsem to nestihla a ráno jsem nemohla najít ani tu pitomou učebnici,“ vyhrkla jsem.

„Jasně – a budeš ho navíc určitě mít správně, protože jsem s tím nemohla pohnout a táta se mi to snažil vysvětlit a dokonce to spočítal sám,“ řekla Cecy vítězoslavně.

Odešly jsme spolu na kraj hřiště a já bleskově opsala všech deset příkladů i jejich výsledky, šup, šup, šup, a poslední z nich jsem dopsala právě v okamžiku, kdy zazvonilo. Pan učitel Robinson přinesl třídnici, my jsme mu odevzdali úkoly a pak jsme šli všichni do bazénu.

Určitě to zní, jako by naše škola byla kdovíjak hogo fogo, když máme vlastní bazén, ale on není moc velký a v hloubce není opravdu hluboký. Můžu pohodlně stát i na tom hlubším konci a voda mi sahá jen po bradu. Nemáme tam zamykací skříňky; necháváme si věci ležet v kabince, a ani ty nejsou nic moc, protože mají místo dveří jen závěsy. Divili byste se, kolik

kluků se snaží „náhodou“ zavadit o závěs, když se tam člověk převléká. Zvláště Ryan Scott. To je nejzlobivější kluk z celé třídy. Má ještě víc malérů než já. Ale já ho mám docela ráda. Není zlý a nikoho nešikanuje. Jenom dělá blbosti a legrácky. Někdy se spolu smějeme.

Ryana mají rádi všichni – s výjimkou Martina, ale ten nemá rád nikoho. Zvláště holkám se Ryan líbí. Eva Jenkinsová se kolem něj v jednom kuse ometá, culí se na něj a pohazuje svými dlouhými světlými vlasy. Eva je drobná a hezká a její máma jí kupuje fantastické oblečení. Občas se neubráním a lituju, že nejsem tak drobná a hezká jako Eva. Uvnitř bych to ale přitom byla pořád já. Eva je totiž skoro stejně zlá jako Martin. Kamarádí se s některými ostatními holkami, ale bývají to kamarádství na jeden den. Druhý den už své bývalé kamarádky okatě ignoruje.

Všichni kluci po ní šílí – až na Ryana. Povím vám tajemství. Jednou se zeptal mě, jestli bych nechtěla být jeho holka. Já s ním samozřejmě chodit nebudu. Docela hodně holek z naší třídy tvrdí, že už mají kluka, ale mě tyhle věci nezajímají. A i když je s Ryanem legrace a má ten milý přidržený úsměv a nevdá mi, že mu vlasy trčí na všechny strany, přece jen je na něm něco, co je velkou nevýhodou. Je opakem obra. Ryan je malý. Je to nejmenší kluk ze třídy. Představte si, jak bychom vypadali, kdybychom spolu chodili – jak dva idioti! Už teď nám ostatní říkají Malý pivo a Žirafa.

Ryan se měl převlékat v poslední kabině pod dohledem pana učitele Robinse. Minulý týden měl totiž Ryan hádku s Martinem Kingem. Martin je dost hrozný. Je velký a udělaný, rudý v obličejí a vlasy má hodně nakrátko. Vždycky se snaží šikanovat ty, kdo jsou menší než on. Jednou jsem ho načapala, jak na hřišti vráží do Clover, a musela jsem ho pěkně srovnat.

Teď to zkouší na Ryana a obyčejně vyhraje, pokud se popere, protože je mnohem větší a silnější. Ale Ryan většinou přijde na nějaký způsob, jak se mu pomstít. Nedávno se mu podařilo vplížit se do jeho kabinky a hodit mu slipy do bazénu. Nám všem to připadalo jako výborný vtip, ale Martin to šel žalovat panu učiteli a ten zuřil.

„Dneska si na tebe dám dobrý pozor, Ryane Scotte. Nestojím o žádné tvoje skopičiny.“

„Ani o Scottičiny, pane učiteli?“ zeptal se Ryan, což nás všechny rozesmálo.

„Ach, kde jsou ty doby, kdy se takoví drzí mladíci jako ty mohli srovnat jedním pohlavkem,“ řekl pan učitel. „A teď mě všichni poslouchajte. Máte přesně pět minut na to, abyste se převlékli a přišli k bazénu!“

Zavřela jsem se do té nešikovné malé kabinky a svlékla si blůzu, školní sukni, boty, ponožky a kalhotky. Z tašky jsem vytáhla růžové plavky a pracně se do nich nasoukala. Clover jsem milovala, ale někdy jsem nechápala, proč musí být tak hrozně holčičkovská. V těch jejích růžových plavkách se budu určitě stydět.

Snažila jsem se plavky vytáhnout, abych si mohla navléknout ramínka. Snažila jsem se a snažila. Tahala jsem za ně, napínala je a škubala za ně. Konečně se mi podařilo se do nich navléknout, ale nemohla jsem se ani narovnat. Uprostřed jsem se musela podivně zkroutit. Pohlédla jsem na sebe. Ale ne, ne, ne! Věděla jsem, že mi plavky budou trochu malé, ale tohle bylo příliš. Spodní část se mi hodně zařezávala, nohavice byly až moc vykrojené a vršek mi odhaloval skoro celý hrudník.

Dostala jsem v té kabince panický záchvat.

„Katy?“ ozvala se Cecy. „Už budeš?“

Úplně mi vyschlo v krku hrůzou.

„Ještě ne,“ zaskřehotala jsem.

„Tak dělej. Robinson se už mračí,“ sykla na mě Cecy.

„Já – já myslím, že nemůžu vylézt,“ zasténala jsem.

„Cože?“ nechápala Cecy.

„Tak se podívej dovnitř.“

Cecy nahlédla do kabinky a zhrozila se.

„Teda Katy! Ty plavky ti jsou fakt moc malé!“ řekla úplně zbytečně.

„Já vím,“ řekla jsem co nejdůstojněji za těchhle okolností, kdy devadesát procent mého dlouhého hubeného těla bylo nahých.

„V tomhle nemůžeš vylézt ven!“ pokračovala Cecy.

„To vím taky,“ zavrčela jsem.

„Caroline Charlotte Hallová!“ zaburácel najednou pan učitel. „Co tam ještě děláš? Pojď okamžitě do bazénu!“

Cecy na mě vrhla zmučený výraz a odešla.

Já jsem tam zůstala tiše stát a shrbila se ještě víc než předtím. Uplynula asi minuta – minuta, která trvala věčnost. Pak jsem zaslechla kroky mířící ke kabince.

„Katy Carrová?“ ozval se hlas pana učitele přímo před mou kabinkou. „Co tam vyvádíš?“

„Já – já tu nic nevyvádím, pane učiteli,“ zamumlala jsem.

„Už jsi převléknutá do plavek?“

„No, dá se to tak říct,“ odpověděla jsem.

„A byla bys tedy tak laskavá, vylezla okamžitě z kabinky a šla do bazénu?“ zeptal se pan učitel, ale vlastně to nebyla otázka. Byl to příkaz.

Znovu jsem v temné kabině pohlédla dolů na své tělo. Vlastně ty plavky neodhalovaly nic, co by odhalovat neměly. Možná s tím zbytečně nadělám. Možná nevypadám kdovíjak hrozně.

„Katy Carrová!“ ozval se netrpělivě pan učitel.

Odhrnula jsem závěs a vylezla ven. Nastalo náhlé ticho, jak se na mě všichni podívali. A pak následoval výbuch smíchu. A ještě větší. Další a další salvy smíchu a hihňání a řvaní a hýkání stoupaly až ke stropu bazénu. Všechny děti s výjimkou Cecy se mohly popukat smíchy a ukazovaly si na mě. I Ryan se řehtal na celé kolo a ještě při tom plácal rukama do vody.

„Pane Bože, vypadáš příšerně, Katy!“ řekla Eva Jenkinsová. „Jako žirafa v tangách!“

Všichni znovu zaburáceli smíchy a někteří po ní opakovali tu hroznou větu. Včetně Ryana.

„Tak to by stačilo, Evo,“ řekl pan učitel chabě. Vypadal, že je pořád ještě omráčený. Trochu si zastínil oči, aby mě neviděl celou. „Katy, co to tady předvádíš? Kde máš svoje plavky?“

„Doma,“ zašeptala jsem, protože jsem ani nemohla mluvit. V ostrém osvětlení bazénové haly bylo vidět, jak jsem celá zrůžověla jako ty pitomé plavky.

„No, v těchhle být nemůžeš. Převlékni se zase zpátky. Dnes musíš plavání vynechat.“

Zmizela jsem za závěsem a snažila se co nejrychleji vysoukat z toho nepřiměřeně malého oblečení. Byla jsem zpcená studem a plavky na mně byly jako přilepené. Skoro se nedaly sloupnout. Když jsem si oblékala svou školní uniformu, třásla jsem se.

Vylezla jsem ven z kabinky a nešťastně se posadila na lavici. Všichni na mě pořád koukali. Eva a parta jejích patolízalek si na mě ukazovaly, štouchaly do sebe a šeptaly si, načež znovu a znovu propukaly v salvy smíchu. Cítila jsem, jak hořím.

Připadala jsem si hrozně sama, když jsem tak sledovala ostatní, jak na sebe cákají a dobře se baví. A zvláště těžké pro mě bylo, když pan učitel požádal Evu, aby předvedla ostatním, jak se správně plavou prsa. Plavala hladce a elegantně a její drobné ohebné tělo klouzalo vodou, jako by byla delfín. Když doplavala k mému konci bazénu, vystrčila hlavu a zachichotala se. Měla jsem sto chutí skočit do vody a potopit ji.

Vtom jsem dostala nápad. Jako šílená vlna mě zaplavila touha po pomstě. Pan učitel klečel na kraji bazénu a ukazoval všem, jak mají potopit hlavu pod hladinu a trénovat výdech do vody. Přibližně jsem věděla, kde má Eva kabinku. Vkradla jsem se do ní, popadla celou náruč jejího hezkého drobného oblečení, rychle ho namočila do bazénu a úplně promočené ho strčila zpátky do kabinky. Trvalo to maximálně třicet vteřin – a nikdo si toho nevšiml!

S bušícím srdcem jsem se posadila zpátky na lavičku. Jen počkejte, až Eva vyleze z bazénu a bude se chtít obléknout! Konečně dostane za vyučenou. A všichni se jí budou smát a ukazovat si na ni a ona uvidí, jak je to hrozné.

Ale ve chvíli, kdy jsem na to myslela a už dopředu se usmívala, začínala jsem si dělat starosti. Možná to ode mě bylo opravdu hnusné, i když mě tak zesměšnila. A co když se pan učitel dovrtípí, že jsem to byla já? Budu mít pořádný průšvih. Ba ne, neviděl mě. Neměl žádný důkaz. A mně stačilo jen sedět na lavičce a lhát, až se budou hory zelenat, že s tím nemám nic společného.

Připadalo mi, že hodina plavání snad nikdy neskončí. Teď už mi začínalo být opravdu úzko. Nedokázala jsem si vybavit,

kolik kousků Evina oblečení jsem namočila v bazénu. Doufala jsem, že to bylo jen spodní prádlo. To by si pak prostě oblékla blůzu a sukni a nikdo by si nemusel ničeho všimnout. Ale až jsem se snažila sebevic přesvědčit samu sebe, hluboko uvnitř jsem věděla, že jsem to vzala všechno.

Možná to v kabince zatím uschne. Bylo tu přece hrozné vedro. Myslela jsem na Evino oblečení a v duchu ho žehlila, až bylo suché jako troud a bez faldíčku. Přála jsem si to tak usilovně, až jsem nadskočila, když pan učitel konečně zapískal na písťalku a řekl, že mají všichni vylézt z bazénu.

Vypukl blázinec. Tři kluci se začali strkat na schůdkách a jeden z nich spadl s mohutným cáknutím zpátky do bazénu.

Nevynořil se hned a několik holek začalo pištět, že se utopil. Nastal rámus, jak se ho všichni snažili pod vodou najít – a ještě větší rámus pak udělal pan učitel, když vyšlo najevo, že ten kluk úmyslně zadržoval pod vodou dech, aby si z těch, co ho shodili ze schůdků, vystřelil.

„Nevím, co to s vámi dneska je, šestá třído,“ zlobil se pan učitel. „Tak tu všichni nestůjte celí mokří a zmrzlí. Běžte se převléknout, a hezky rychle. Katy, ty mi pomůžes uklidit plovací desky do skříně.“

Šla jsem mu tedy pomoci a modlila jsem se, aby se všechno nějak spravilo samo. Jenže pak jsem zaslechla zaječení.

„Pane na nebesích, co se zase stalo?“ vzdychl pan učitel. Rozhlédl se a zjistil, že Eva stojí před svou kabinou, v ruce drží oblečení, ze kterého pořád ještě kape, a brečí.

„Co je? Co se ti stalo, Evo?“ zeptal se.

„Moje oblečení! Koukněte se! Koukněte se na to! Je to zničený! Někdo mi to hodil do bazénu, i moji novou sukni, a máma se bude hrozně zlobit, protože je značková a nesmí se prát, jen chemicky čistit,“ kvílela Eva.

Čekala jsem, že se všichni začnou smát – ale byli z toho v šoku. Vůbec to nebyla legrace. Bylo to hrozné. Eva byla opravdu rozrušená. A všechno to byla moje vina.

Pan učitel se zhrozil. Otočil se.

„Ryane? Tos byl ty? Ty nepřestaneš vyvádět ty svoje pitomé lumpárny?“ zahromoval.

Ryan vystrčil hlavu z kabinky.

„Já, pane učiteli?“ zeptal se s vykulenýma očima a nevinným výrazem.

„Ano, ty! Ale já už toho mám dost! Co si to vůbec dovoluješ? Rychle se převlékni a pak půjdeš za paní ředitelkou a řekneš jí, co jsi provedl,“ nařídil mu pan učitel.

„Ale já nic neprovedl!“ bránil se Ryan.

„Buď zticha a udělej, co jsem ti řekl!“ rozzlobil se pan učitel ještě víc.

Srdce mi bušilo tak prudce, až jsem se bála, že mi vyskočí z hrudi a bude se v kaluži krve mrskat na podlaze bazénu. Nechtěla jsem, aby z toho obvinili Ryana!

Řekla jsem si, že už Ryana nemám ráda, protože on byl jedním z prvních, kdo se mi smál, když jsem měla ty směšné plavky – ale na tom teď nezáleželo. Ach jo, ten můj vtípek nabral tak špatný směr. Ryan z toho měl průšvih a Eva hysterický záchvat.

„Katy, dojdi za sekretářkou a zeptej se, jestli nemá nějaké náhradní oblečení pro Evu,“ nařídil mi pan učitel. „Tak běž, nestůj tu jak solný sloup!“

Odběhla jsem. Chtělo se mi utéct ze školy, z města, prostě běžet pořád pryč, protože jsem se tak strašně styděla. Jak jsem probíhala chodbou, připadalo mi, že na mě všechny děti, které jsem míjela, civějí a ukazují si na mě. Dokonce i lidi na fotkách a obrázcích na mě koukali. Běží tu Katy Carrová, říkali si, ta zlá holka, co vyvádí zlomyslné kousky a přivádí druhé do maléru.

Zaklepala jsem na dveře paní Henryové a hned od dveří vyhrkla, že Eva Jenkinsová si při plavání namočila oblečení.

Paní Henryová vzdychla a začala dávat dohromady něco na sebe ze ztrát a nálezů. Kalhotky našla hned. Vždycky si tam několikery nechávala pro případ, že by se někdo z malých děcek počural. Měla tam i školní blůzu, víceméně správnou velikost, ale žádnou sukni, velkou ani malou. Podala mi zmačkané klučičí kalhoty.

„Bude si muset vzít tohle,“ řekla.

„Ale v tom bude vypadat hloupě,“ namítla jsem zoufale. Sice

jsem původně chtěla, aby vypadala hloupě, ale teď jsem se cítila hrozně.

„Já za to nemůžu, že bude vypadat hloupě,“ odbyla mě Henryová. „Neměla si házet oblečení do bazénu.“

„To neudělala ona,“ zamumlala jsem.

Vzala jsem tu zvláště namíchanou školní uniformu a vlekla se zpátky k bazénu. Eva, zabalená do osušky, pořád ještě brečela. A rozbřečela se ještě víc, když uviděla ty kalhoty.

„To si nemůžu vzít na sebe! Jsou to klučíčí kalhoty, a navíc mi jsou malé. A ještě k tomu jsou celý zmačkaný!“ kvílela.

„Proboha tě prosím, Evo! Stejně nemáš na vybranou.“ Pan učitel vrhl vražedný pohled na Ryana, který stál na hanbě.

„Jsi spokojený, Ryane? Máš dobrý pocit, že je Eva tak nešťastná?“ zeptal se ho.

„Ne, pane učiteli! Ale já její oblečení do bazénu nehodil, přísahám, že ne!“

„Tím si jenom přitěžuješ, když ještě k tomu lžeš, Ryane, copak si to neuvědomuješ?“ rozzlobil se pan učitel. „Stačí, že se chováš jako idiot, když ze sebe děláš třídního šaška, ale nevěděl jsem, že jsi ještě k tomu lhář.“

Ryan sebou cukl, jako by dostal facku. To bylo příliš. Už jsem to nesnesla.

„Ryan není žádný lhář, pane učiteli,“ řekla jsem. „On Evě to oblečení do vody nehodil. Byla jsem to já. Jenže teď toho lituju. Vážně mě to moc mrzí.“

„Katy Carrová! Co to do tebe dneska vjelo? Ryane, omlouvám se ti. Takže Katy, za paní ředitelkou půjdeš ty a řekneš jí, co jsi provedla,“ řekl pan učitel. „Já to vzdávám. Už vám vůbec nerozumím. Připadá mi, že mnohem větší úspěch bych měl ve třídě plné šimpanzů.“

Pár dětí se nejspíše zahihňalo. Já měla co dělat, abych se nerozbřečela. Cítila jsem, jak se mi do očí derou slzy a začíná se mi třást brada. Eva na mě vrhala vražedné pohledy, ale slzy mi vytryskly kvůli Cecyčině pohledu, který byl směsí šoku a lítosti. Rozběhla jsem se znovu pryč od bazénu, zpátky všemi těmi chodbami a přinutila se zaklepat na dveře paní ředitelky.

„Dále!“

Ach jo, už to znělo podrážděně.

Zhluboka jsem se nadechla a váhavě vstoupila do její kanceláře. Paní ředitelka seděla za svým psacím stolem a koukala na mě přes horní obroučku svých brýlí trochu zamračeně. Dneska měla na sobě jeden ze svých světlých kostýmků. Vždycky na ní vypadaly až moc těsné a hodně jí obtahovaly břicho a zadek.

„Ahoj, Katy. Copak je? Mám spoustu práce, jak vidíš,“ řekla a zašustila všemi těmi papíry.

„Posílá mě pan učitel Robinson, paní ředitelko,“ zamumlala jsem.

„Kvůli čemu?“

„Kvůli... mně.“

Paní ředitelka vzdychla, opřela se o opěradlo židle a podívala se na mě tentokrát přes brýle.

„Co jsi provedla? Podle tvého zkroušeného výrazu bych řekla, že tě pan učitel neposlal proto, že se ti podařilo něco úžasného.“

„Ne, udělala – udělala jsem něco hrozného,“ přiznala jsem.

„To mě napadlo. Tak ven s tím,“ řekla paní ředitelka chladně. „Myslím, že tak hrozné to zase nebude.“

„Ale je.“ Cítila jsem, jak mi po tváři sklouzla další slza. „Namočila jsem Evě Jenkinsový oblečení v bazénu.“

„Ach jo. No ano, to je opravdu hrozné,“ přisvědčila paní ředitelka s přísným výrazem, přestože jí škubaly koutky úst. „Co to vždycky máte v bazénu za nápady? Je to jen týden, co tu byl Ryan, že taky někomu namočil oblečení.“

„Martinovi – a byly to jen slipy – a nechci žalovat, ale Martin si to zasloužil, to mi věřte.“

„Takže sis myslela, že Eva si to taky zaslouží?“ zeptala se paní ředitelka.

„No, měla jsem na ni vztek, protože řekla, že vypadám jak žirafa v tangách.“

„Co že řekla?“

„Ale asi jsem tak vypadala, protože jsem na sobě měla plavky své mladší sestry.“

„Ty jsi měla plavky Elsie?“

„Ne, Clover. Ale i ty mi byly moc malý. Asi jsem v nich fakt vypadala směšně. Všichni se mi smáli. Zvlášť Eva. A pan učitel řekl, že se mám zase oblíct a že nebudu mít plavání.“

„Tak teď už tomu začínám rozumět. Ach ouvej, Katy. Umím si představit, jak ses asi cítila – ale i tak to od tebe byl ošklivý a zlomyslný vtípek, nemyslíš? Už jen proto, jak Evě na tom jejím oblečení záleží,“ řekla paní ředitelka.

„Eva vždycky vypadá jak modelka. Vsadím se, že vypadá jak modelka i v těch hadrech ze ztrát a nálezů.“

„To asi ano,“ souhlasila paní ředitelka.

Podívaly jsme se jedna na druhou a na malý okamžik jsme nebyly jen přísná ředitelka a holka, co má průšvih. Byly jsme obyčejná žena při těle a obyčejná vyčouhlá holka soucítící jedna s druhou.

Pak se ale paní ředitelka zase zamračila.

„Stejně si myslím, že to od tebe nebylo hezké, Katy,“ řekla. „A řekla bych, že to bude hodně vadit také paní Jenkinsově, až se to dozví.“

„Hm, ale – ale to ještě nebyla ta nejhorší věc, co jsem provedla,“ pokračovala jsem, protože jsem cítila potřebu říct na sebe všechno. „Pan učitel si myslel, že Evě to oblečení namočil Ryan. Tak se na něj rozzlobil a – a chvílku trvalo, než jsem se přiznala. Ryan mezitím dostal pěkně vynadáno. Pan učitel řekl, že má jít za váma, tak jsem to nevydržela a přiznala se.“

„Propána. Takže to je ten nejhorší trest, když vás pan učitel pošle za mnou?“ zeptala se paní ředitelka a položila si bradu na propletené prsty.

„No, já nechci bejt nějaká nezdvořilá, ale je to tak, protože pak se cítíme hrozně,“ odpověděla jsem po pravdě.

„Tak to doufám. Ty jsi dnes ráno udělala něco opravdu nehezkého, Katy, ale vím, že jinak nejsi zlá. Pokud mi slíbíš, že se budeš po zbytek dne chovat naprosto vzorně, přimhouřím teď nad tím oči. Takže už utíkej,“ mávla rukou a zdvihla zase stoh svých lejster.

„Děkuju, paní ředitelko,“ odpověděla jsem a vystřelila z její kanceláře.

Za dveřmi jsem se na chvílku zastavila a zavrtěla hlavou. To

nebylo tak zlé. Vlastně na mě byla docela hodná, když se to vezme kolem a kolem. Dala jsem si ovšem dobrý pozor, abych se tvářila dostatečně zkroušeně, ne-li přímo truchlivě, když jsem se vrátila do třídy. Pan učitel nade mnou zakroutil hlavou, ale už nic neřekl. Cecy se na mě podívala extra soucitně. Eva Jenkinsová na mě vrhla pohled plný čiré nenávisti. Ne že by mi to nějak vadilo.

I Ryan se na mě díval. Možná si vybavoval, jak idiotsky jsem vypadala v těch malých plavkách. Cítila jsem, jak mi rudnou tváře. Posadila jsem se a snažila se soustředit na svůj viktoriánský projekt. Cecy psala o viktoriánském oblečení. Stejně tak Eva a spousta dalších holek. Já jsem si vybrala viktoriánské pohřby, protože byly zajímavé a okázalé.

Na mámině pohřbu jsem nebyla. Táta si nejspíš myslel, že jsem na to moc malá. Potom jsem si ale od něj nechala všechno vyprávět. Řekl, že to byl jen skromný obřad a že pak mámu spálili a on její popel rozsypal na vrcholu Box Hill, jejím oblíbeném místě.

Mně to připadá hloupé. Když si chci s mámou soukromě popovídat, nemůžu se kvůli tomu pokaždé škrábat na Box Hill, nehledě na to, že ten její popel vítr určitě rozvál. Proč ji, proboha, táta nemohl pohřbít na hřbitově, kam bych za ní mohla chodit každý den? A proč skromný obřad, když to byl člověk, kterého jsme milovali nejvíc na světě? To já bych jí vypravila hodně nákladný a krásný pohřeb.

Trochu mě uklidňovalo psát o lidech viktoriánské doby s těmi jejich pohřebními procesími a kočárech tažených koňmi a černém oblečení i o jejich nádherných kamenných andělech.

Pan učitel se asi v půlce svého opravování zvedl a obešel třídu a nad mou pasáží o Highgateském hřbitově, kde je pohřbena spousta významných lidí, souhlasně kývl.

Eva Jenkinsová vyslala ještě vražednější pohled. O přestávce si za mnou došla. Sice jí to pořád slušelo, ale chlapecké kalhoty jí byly trochu krátké a ty holé kotníky vypadaly hloupě a přes zadek jí zase kalhoty byly moc velké.

„Nenávídím tě, Katy Carrová,“ zasyčela. „Tohohle budeš těžce litovat!“

„To je mi úplně putna, ty modelko,“ řekla jsem a odešla.

„Dej si pozor, Katy,“ strachovala se Cecy. „Nechceme, aby se Eva se svým gangem na nás domluvily.“

„S těma si to snadno vyřídím,“ odpověděla jsem nevzrušeně.

Když ale přišel Ryan, znovu jsem zrudla.

„Hej, Katy, díky, žes mi to u starýho Robinsona vyžehlila,“ řekl. „Nemusela ses přiznávat. Nikdo by na to nepřišel, žes to byla ty.“

„Hm, ale bylo by to nefér. A navíc jsem se nepřiznala hned.“

„I tak ti děkuju,“ usmál se na mě Ryan.

Vůbec se to nepodobalo tomu ošklivému smíchu, když mě viděl v malých plavkách. Tohle byl nefalšovaný přátelský úsměv.

„Jsi úplně rudá,“ upozornila mě Cecy, když Ryan odešel.

„To teda nejsem,“ hádala jsem se.

„Jasně že jsi. Ryan se ti líbí, vid’?“

„Ne, nelíbí,“ tvrdila jsem – přestože se mi líbí. A moc.